

Aktivismen uten ideal

//

//]]]]> //]]>

Filosofen Alain Badiou er opptatt av kollektivt politisk engasjement. I sin masteroppgave argumenterer Morten Dahlback for at fokuset på engasjementet kommer i veien for å definere hvilket politisk ideal vi skal strebe mot.

I samarbeid med Masterbloggen presenterer Salongen aktuelle masteroppgaver i filosofi. Ingrid Grønli Åm er Masterbloggens fagredaktør for filosofi og idéhistorie.

Utenomstatlig politikk

//]]]]> //]]>

Framfor å fokusere på politiske institusjoner eller på hva en stat er og bør være, er Badiou i sin politiske filosofi opptatt av utenomstatlig og aktivistisk politikk. Han hevder at all frigjørende politikk – som for ham er den eneste autentiske formen for politisk virksomhet – er basert på en forestilling om alles likhet og likeverd.

Badiou's politiske ideal er ikke den demokratiske staten, men den politiske praksisen man kan finne i lederløse revolusjonære og aktivistiske bevegelser.

I Badiou's filosofi står ideen om begivenheten, det at «noe nytt» skjer i en politisk kontekst, sentralt. Ifølge ham kan det som er genuint nytt bare være når mennesker går sammen i et politisk subjekt og realiserer den kommunistiske ideen. Hovedgrunnen til dette er at Badiou mener at alle sosiale og politiske kontekster uten unntak er hierarkisk organisert, og at det ikke er mulig å forestille seg dem uten et minimum av hierarkisering.

Det engasjerte mennesket

Dahlback hevder at det som er sentralt for Badiou ikke i første rekke er hva et politisk subjekt, for eksempel en politisk bevegelse, faktisk oppnår, men hvordan den bidrar til å rive enkeltpersoner ut av deres dogmatiske slummer, politiske bevisstløshet og blinde aksept av sosiale normer og lar dem bruke sine evner i et ideals tjeneste.

Badiou fokuserer ifølge Dahlback på bevegelser og enkeltpersoner som slåss for likhetsprinsippet, men ikke på hva likhet faktisk innebærer.

Badiou ser erfaringen med å delta i et kollektivt prosjekt som svært betydningsfullt for den enkelte, fordi det for ham bare er gjennom engasjement i et slikt prosjekt at man kan oppdage hvilket potensiale man har og hvilke evner man besitter.

Ingen sammenhengende politisk teori

//]]]]> //]]>

Ved å kombinere et sterkt likhetsideal med et tydelig fokus på engasjementets betydning for den enkelte, står Badiou begreper om begivenheten, subjektet og den «kommunistiske idé» for en slags eksistensialistisk egalitarianisme. Men i siste instans mener Dahlback at Badiou eksistensialistiske tilbøyeligheter kommer i veien for utviklingen av en mer sammenhengende politisk teori.

Badiou forsøker å unngå dette problemet ved å hevde at deltakerne i politiske bevegelser selv vet best hvordan de skal realisere likhetsidealet, og at de ikke har behov for en filosof som forteller dem hva de bør gjøre og tenke.

Men dette mener Dahlback er en dårlig strategi. Hvis idealene ikke er klare nok til at det er mulig å forstå hvordan de skal realiseres, mener han at ingen form for kreativitet eller kunnskap om situasjonen være til hjelp når de skal realiseres. Det vil rett og slett ikke finnes noe koherent ideal denne kunnskapen og kreativiteten kan hjelpe til med å realisere.

Les mer om Morten Dahlbacks masteroppgave på [Masterbloggen](#).